Četvrtak, 27.01.2011.g.

Spremam se u subotu na mjesečni seminar koji svaku zadnju subotu u mjesecu organizira Ustanova KRISTOFORI i njihov ravnatelj Josip Lončar. To je u Zagrebu, u sportskoj dvorani na Jelenovcu, u 18.00 sati. Bio sam prije 5-6 mjeseci jer sam htio vidjeti kako to izgleda. Nemam neku posebnu potrebu da idem tamo ali idem radi jednog svog prijatelja koji se sada nalazi u sličnom stanju u kojem sam se ja nalazio prija više od dvije godine tj. prije početka mojeg obraćenja. Uz prekrasne katoličke pjesme, propovjedi i zajedničke molitve, želim da on osjeti koliko drugi ljudi vole Gospodina, koliko mu se predaju, da čuje možda neko svjedočanstvo a i možda ga dotakne Gospodin. MOŽDA OTJERA OD NJEGA
JEDNOG JAKOG
ZLOG
DUHA
I
VIŠE
SLABIJIH
KOJI
GA
OPSJEDAJU.
Vidjet ćemo, baš se veselim putu i prisustvovanju svemu tome.

Tokom zatvora a i po izlasku iz njega imao sam veliku želju da sa suprugom odem na trodnevnu duhovnu obnovu za parove ili da odem sam kod fra Linića u Samobor. No nisam

uspio do sada iz raznih razloga. Znam da je to Gospodinova volja. Ali, uspio sam otići na jedan dan na njegovu duhovnu obnovu koju je održao Zagrebu u trajanju od tri dana. Išao sam zadnji dan kada je bila i misa. Nekako nisam osjećao potrebu da idem sva tri dana. Kao da sam ono, za čim sam prije osjećao potrebu, dobivao kroz svakodnevno hodanje na mise, molitve i čitanje razne katoličke literature. KAO DA MI SE GOSPODIN OTKRIVAO ONAKO KAKO JE ON TO ZA
MENE
PREDVIDIO.
I
KOLIČINOM
I
JAČINOM
VJERE
I
DUHOVNOSTI.

I stalno sam, malo po malo, osjećao da nekako rastem u vjeri. I sada, od kada sam počeo čitati DNEVNIK sestre FAUSTINE KOWALSKE, OSJEĆAM DA MI RASTE I VJERA I DUHOVNOST . Kada sam počeo čitati taj njezin dnevnik mislio sam da će mi biti teško jer sadrži strašno puno zahvale Gospodinu, izričaja ljubavi sestre Faustine prema Gospodinu, puno osjećaja, puno razgovora o ljubavi između nje i Gospodina. A s obzirom da je
TOLIKA
KOLIČINA
LJUBAVI
IZMEĐU
JEDNOG
BOGA
I
OBIČNOG
ČOVJEKA
MENI
JOŠ
NEPOJMLJIVA,
mislio sam da će mi sve to biti dosadno i nerazumljivo. No, DOGODILO
SE
SUPROTNO.
POČEO
SAM
"GUTATI"
RIJEČI
KNJIGE.
POČEO
SAM

OSJEĆATI
ONO
ŠTO
JE
SESTRA
FAUSTINA
ZAPISIVALA.
I jest da me nekad zlo, sa svojim napastima, uspava i odvuče od čitanja. Ali, ja se vraćam još odmorniji i još koncentriraniji i s još većom željom da vidim što će dalje sestra Faustina zapisati.

Ja točno osjećam i vidim kako ide moj put rasta u vjeri i duhovnosti. I nevjerojatno kako Gospodin za svakoga od nas ima to isplanirano. Točno sam osjećao u zadnjih dvije godine kako mi se "dodavalo" u mojem duhovnom rastu. Najprije je to bila borba za redovne odlaske na misu. Onda je to bilo povećanje količine molitvi koje sam svaki dan molio. Pa sam za pokoru u toku Korizme odlučio pročitati cijelu Bibliju. Jest da sam ju pročitao ali to je sve bilo na silu i u brzini. Ali sam ju pročitao. Pa nekoliko odlazaka, onako kada sam osjetio potrebu, na ispovijed i misu na Mariju Bistricu. Pa sam naučio moliti cijeli Ružarij Krunice. Onda je to bila kupnja i gledanje 30-tak filmova sa vjerskom problematikom koje sve imam kod kuće. Od svih njih me najviše dojmio, gledao sam ga nekoliko puta i uvijek uz puno suza, film o sestri BERNARDI I U
KAZANJIMA
MAJKE
BOŽJE
MARIJE
U
LURDU.
A u zatvoru sam počeo sa knjigama. I Gospodin mi ih je samo slao. Jedanput po prijedlogu knjižničara, jedanput na prijedlog referentice, jedanput mi je supruga dala neku knjigu koju je ona od nekog dobila, pa sam ih počeo kupovati u knjižari na Mariji Bistrici, Kaptolu.

Pa po izlasku iz zatvora odlučim ići svaki dan na misu, pa onda ova dva seminara, odlazak u Međugorje. Pa se pojačala količina molitvi koje sada traju i do dva sata na dan. Pa je došla i ova internetska stranica i skoro svakodnevna nadahnuća za neki članak.

A Gospodin mi samo šalje nove i nove izazove, događaje i ljude, knjige i drugu literaturu. I točno sam osjetio zašto je neka problematika došla prije ili kasnije. ZATO JER ZA NEKE STVARI JO
Š
NISAM
BIO
SPREMAN.

I tako sam odlučio da ne razmišljam puno o tome što ću i kako nego to samo po sebi dođe. JER
SAM
TAJ
DIO
ŽIVOTA
PREDAO
ONOME
ČIJI
JE
MOJ
CIJELI
ŽIVOT.
GOSPODINU.

Da, to mi je do sada bilo lako. Kao trkaču maratona na početku. No, nekako osjećam da će mi dolazi sve teže i teže dionice. Gdje će se vidjeti iz kakvog sam materijala pripremljen. LAKO JE
REĆI
IZ
SVOJEG
STOLCA,
KADA
NEMAŠ
NEKIH
POSEBNIH
KUŠNJI,
"GOSPODINE,
JA
SAM
SPREMA
NA
SVE".
I mnogi tako kažu a onda na prvim kušnjama padnu.

Ja to znam i zato ništa ne obećavam. Samo uzimam život i vjeru i duhovnost onako kako mi to Gospodin nosi.

I DIVIM SE LJUDIMA KAO ŠTO SU SESTRA FAUSTINA I MNOGI DRUGI BLAŽENICI I SVE
CI, K

OJI
SU
SVOJE
ŽIVOTE
PREDALI
GOSPODINU.
I
oni su imali svoje pute.

Čitam, a i mnogi kažu, da u vjeri i duhovnosti treba biti strpljiv. Nema ništa "na brzinu". Ponekad mi je to i teško shvatiti i prihvatiti. Ali osjećam da je tako pa se prilagodim. I čekam što će mi Gospodin dati dalje. Za sada mislim da sam prepoznao većinu onog što mi je On pripremio pa se nadam da Ga nisam razočarao. Kako kažemo mi Zagorci "Vidjet ćemo na sudu".

MOLIM TE GOSPODINE OJAČAJ MOJ TRUD I MOJU STRPLJIVOST, DAJ DA UVIJEK PR
EPOZNAM
TVOJE
ZNAKOVE
NAMIJENJENE
MENI
I
POSTUPIM
PO
TVOJOJ
VOLJI.

Tako i vi prihvatite ono što vam život i rast u vjeri nosi. Budite strpljivi i trudite se. I MOLITE GO
SPODINA
DA
VAM
OJAČA
VAŠ
TRUD
I
STRPLJIVOST.
MOLITE
GA
TO
SVAKI
DAN.

BLAGOSLOVLJEN GOSPODIN U VIJEKE.